

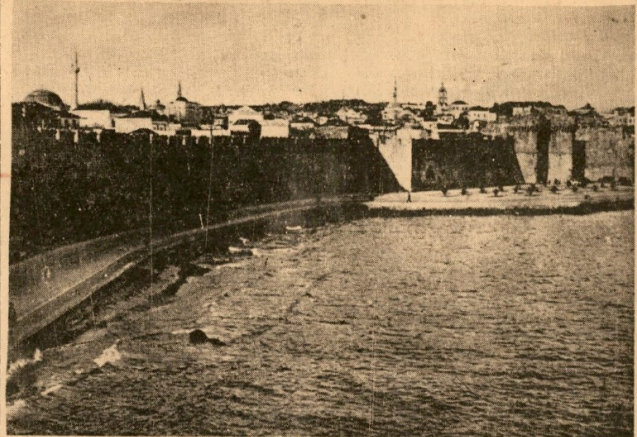

κω στον δε παρήχατο ή ώρα και ή επίσημη αυτη δεν επερατωει, το πληθος ανησυχει περισσοτερον γνωριζον καλωσ πειον τας δεσπολικας ως μετεχειριζοντο συνήθως αι ιταλικαι αρχαι προς ματαιωσιν παντος διαθεματος, παντες γεγονότες, υποποιοντες να παρουσιάζη ότι και εις τα δωδεκάνησα υπήρχεν και Έλληνες αν την υπαρχιν κακοπιστοι, ήρνευντο παντοτε ή ημεροσθήτευν οι Έταλοι. Εύτυχως όμως την δεκάτην ώραν επερατώθη η άλλαιότες αυτη έπισκεψις και ο Μητροπολίτης κατελθών ήρξατο να ένδειχαι την κυανέλευκεν στολήν αυτού (ήν τώρκα άντικατέστησε διά στολής φερύσης τά χρώματα της ιταλικής σημαίας) φανερούσαν μετά πολλής βωηρητήτος τους άναμφισήτητους πόρους του πεινιου του και τών κύριον σκοπόν της έκτάκτου και πρωτοφανούς έκείνης συγκέντρωσεως έλευλήρου του Έλληνικού πληθους της πρωτευούσης.

Αφού δε επερατώθη η συγκινητική αυτη τελετή ο Μητροπολίτης Απασταλως ακολουθούμενος υπό των επισήμων, του κλήρου και ενός άπειρου κόσμου συγκλονιζομένου ά π έ παλμούς υπερτάτης συγκινήσεως και έκδηλούντες την συνταράσσουσαν την έλληνικατάτην ψυχήν του, ένδικην συνάσεισιν, διά δακρύων, και μυστηριωδών παλμών, είντες εύθεποτε έγκυτάλειψιν τής υποδούλου Ελλάδας καθ' όλην την μικράν περιέδον της δουλείας και είντες ύπηρξαν οι πνιόχουρι έκείνοι μοχλοι δι' άν έσειδη πάντως, κατέπεσε και δα καμπέση ένταλως παντός είδους ζυγος άσεν άν υπήρξεν εύτος έαρος και εξεντωτικώς δια την Έλληνικήν Φυλήν, μετέβη εις τών Κυβερνούντων πληρώματα, αΰθαιρει άσφυκτως υπό τών πλήθους μεταξύ τών άρειών διακρινόντο για μέρικα άγγονα της ιταλικής χωροφυλίας ή έπειτα σκεπείας να διαλύση τό πληθος ως φαίνεται κατή την ημετέωρήν διαδήλωσιν π. ρέτξε πενιπλήσις ηκαρόι νερούς πεζούς και έφιππους εις όλας τας έδους περί τού Ναυού και τού Οικηματος της Μητροπόλεως.

Περικτωθείσης της Ακολουθίας της Β' Αΰστάσεως, ο Μητροπολίτης περιβέβλημένος την κυανέλευκεν στολήν, έξέρχεται της άρχιας Πύλης και έν μέση μυστηριώδους και εύγλωττου ταύτοχρόνως σιγής, του συγκινητιμένου και συγκοκτωμένου μετά δουκελίας πλήθους, άνέρχεται επί του μητροπολιτικού βράνιου εκ τού ύψους του άποιου ο Έρραρχης εύτος με τό πελιδνόν εκ συγκινήσεως πρόσωπέν του (τότε συνεχινείτο ή έρραχιντο τεύλαχιστον ότι συνεχινείτο από τά μεγάλα ένδικα ιδεώδη ο Απαστα-

λως, ενώ τώρκα) και με την κυανέλευκεν στολήν του έρχιντο εις τούς δακρυόντας Έλληνες ως άγγελος κατέβας εκ τού ύψους κυανέυ έρρανεύ ίνα κατ' έντολήν του Μεγάλου της Ελλάδος Θεού διασηνέυση εις άπαντα

Αποψις του λημένος της Ρόδου.

την άνδρωπέτητα ποία συνιστάματα και ποιοι έδένουν την έλληνικήν του πεινιου ψυχήν, ήτις εν μέσω των φοβερώσεων πείσεων και συντριβών επερούγιζεν ένδυσωιδών φερόμένη πάντοτε άκτα σχέτως προς την ιδεώδη και πεσθτην ένδικήν άποκατάστασιν, Ολίγη λεπτα παρήλθεν και ο Μητροπολίτης έν μέσω της γενικής συγκινήσεως άπεσύνει προς τά έγκωμιαία άνήκοντα την στιγμήν ταύτην πνευματικά αύτου τίναν τά έξής:

Αγαπητά τέκνα,

Κατά τό παρελθόν έτος και ρετίγιν ώρας κατά την στιγμήν ταύτην, ήχημην μεθ' ύμών να έρραναρχη ύω όπως πέμψη τήν κόσμω την ειρήνην και όπως άξιώσωμεν κατά τό παρόν έτος τή συνορτάσμεν μετά των άλλων έλευθέρων αδελφών ήμών.

Ο καλός μας Θεός ήκουσε την εύχήν μας. Πολλοι αδελφοί μας έπιστρέφον, περιμέριμεν δε μετ' ολίγον και τους άλλους.

Τό τηλεόλον έπαισε τους άποισίους του μικημούς έξεχώρησε δε την θέσιν του εις την γραφίδα.

Τά μάλλον έξέχοντα πνεύματα της άθρωπότητος κώνηνται σημερονπερί την πρασίην τράπεζαν και σισκέπτονται πώς να δημιουργήσωσι δια την άνθρωπότητα ειρήνην διοική, μέλον ήμερότερον, φιανθρωπότερον.

Προς τοιαύτας υπερόχους πολιτικός φυσιογνωμίας ή άνθρωπότης δεν έχει ή να άτενίξη μετά πλήρους έμπιστοσύνης και πεποιθήσεως.

Η φαινή διάδοσι του Αμερικανού Προέδρου διεχώσαν ήδη τας μεγάλας γραμμάς της ερήνης ταύτης.

Δέν απομένουν ειμή οι λεπτομέρειαι. Η λαμπρότερα δε γραμμή του Ουάσινγκτον προγράμματος είναι ή θεμελίωσις της μελλούσης ειρήνης επί της Ασχης των Έθνικότητων.

Τί άλλο άνερωπόλησεν άπο πέντε αιώων ή Έλληνική Φυλή; Είμη την ένδικήν της άποκατάστασιν δια της συννώσεως των διαφόρων αυτής Τμημάτων εις έν όλον συμπαγές. Και όμως τέκνα μου ήγαπημένα, παρ' όλον τούτον τόνμοιον και ένισίον πόδον συμπάσης της

Τί άλλο άνερωπόλησεν άπο πέντε αιώων ή Έλληνική Φυλή; Είμη την ένδικήν της άποκατάστασιν δια της συννώσεως των διαφόρων αυτής Τμημάτων εις έν όλον συμπαγές. Και όμως τέκνα μου ήγαπημένα, παρ' όλον τούτον τόνμοιον και ένισίον πόδον συμπάσης της

Δέν είχεν άκόμη τελείωσει τας τελευταίας του λέξεις ο Μητροπολίτης και τό πλήθος, εα συνκλονιζόμενον πλέον, έκστή εις υφαινωλικές έκδηλώσεις του μεγάλου Έλληνικού και συναισθηματος εις τούτον τον άπο έν τετοριον της ώρας οι έταλοι έταλοι τού Ναού, της ένδικής ταύτης κινητοσύνης, εις διά μέσου λαλαλάων και φωνήων εύσημνών τή αναποιείναι εκ της καταστροφής Έλληνικόν Έθνος, να σείωνται από τους έκδηλωμένους Έλκινκώτους πόρους του πληθους και να άντηκώσι το υπό ανδρών, γυναικών και παιδιών, πολλάκις επαναλαμδανόμενοι:

- Είμεθα Έλληνες και θέλομεν την Μάνα μας.
- Ζήτω ή Ελλάς.
- Ζήτω ή Ένωσις.
- Ζήτω το Έλληνικόν Έθνος.
- Ζήτω ο Έλληνισμός κλπ.

Τι συνέβαινε κατά την ώραν έκείνην εντός του Ναού της Μητροπόλεως είναι άδύνατον να περινοήται και εξιστορηθή. Είναι άνάγκη να τό φαντασθή και άσύναν εκ συγκινήσεως να άφήση την ψυχήν του να τό αισθανθή, διότι μόνον ή ψυχή μεταρροισιμένη είναι εις θέσιν να αισθανθή τό μέγεθος, τό ύψος και την δύναμιν τού πατριωτισμού και τού αισθήματος τού δούλου Έλλινος, ότεν αύτος εύίσκη την ευκαιρίαν να έκδηλώση ειλικρινώς ταύτα.

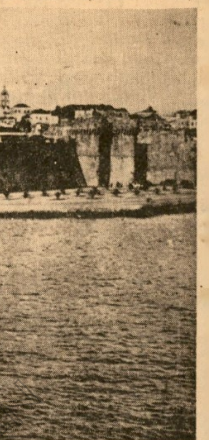
Ακολουθεί ο Μητροπολίτης έκκεκται εις την αύλήν έν μέσω των διαρκών ζητωκραυγών του πληθους, τό όποιον ακολουθεί τούτον έπιστρέφοντα εις την κατοικίαν του.

Αυσταχώς όμως μόλις ο Μη-

«Δέν έχω καμμίαν άμφιβολίαν, ότι θα κατεργάζομεν ΠΑΝΗΡΗ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗΝ νέκην κατή των δουλομεσων του κακού».

ΤΣΩΡΤΣΙΑ

τροπολίτης, οι προένοι και ο κλήρος έξήλθον της αύλοθύρας του Ναού, διαταγή του Αρχηγού της χωροφυλακής Γκρίνι και του υπαρχηγού Άράτα, οι Έταλοι χωροφυλακες δια ζώνης απέκλεισαν τό πλήθος να ακολουθήση τόν Μητροπολίτην, ίνα μη έθθεν ένοηληθώσιν αι ζητωκραυγαί αι όποιαι έτάρασσον τά νεύρα

των Φίλελευθέρων αυτών Κυριων. Τό πλήθος όμως άθουμένον προς τά όπισω υπό των ένδικών καταστροφών δεν διαταίει να ζητωκραυγάση έντόνως ύπέρ της έννώσεως μετά της Ελλάδος, άποδεικνύον τοιούτοτρόπως όποιον ήσαν οι πόσοι του και κατά πρόσωπον άκόμη των Έταλων, ότινες δια των ύπογραφων 17 δημάρχων της δωδεκανήσου πληρώθεν ή εξαπατηθέντων ένόμισην ότι έδικαιούντο να ίσχυρίζωνται ότι οι Δωδεκανήσιοι παθούσι τόν ιταλικόν ζυγόν άντί της ένδικής των άποκαταστάσεως. Αλλ αι ζητωκραυγαί αύται έρεβζουσι περισσότερο τούς εύγενείς Έταλους, ότινες επί κεφαλής έκοντες τόν λοχαγόν Άράταν τρέμουντα από αγωνάκτιστον και μαζίαν προσπάθειαν να διαλύσωσι τά διαρκώς ζητωκραυγόντα πλήθη, τά όποια παρ' όλας τας άπειλάς και τας καταρώσεις βράδους άποσφύρονται εις τά ίδια δι' άσπαρην και άδών άπομεικρυμμένων άναγορευέσιος έντελώς της διεόδου δια της οδού Μητροπόλεως.

Τοιαύτη δε υπήρξεν ή μαζία του λοχαγού κ. Άράτα, όστε δεν έδίστασε να ραπίρη σφοδρότατα έν παιδιον, τό όποιον ένωπιόν του έξητωκραύγαε και αυτό ύπέρ της μεγάλης του Μητρος Έλλάδος. Τό παιδιον όμως τούτο, μόλις άπεσφύρησεν ο λοχαγός κατή δύο τρία βήματα, προσκλήθεν εις τινα τούκον της οδού, ήρχεσε μετά πείσματος να κτυπά τόν γρόνθον της μιάς χειρός επί της παλάμης της άλλης και να φωνάζη ταύτο χρόνως: Ζήτω ή Ελλάς. Ζήτω ή Ένωσις.

Μετά την διάλυσιν του πλήθους, έξηκολούθησε δι' άλλης της ήμέρας άσπρητότερα ή περιφρούρησις της Συνοικίας Μητροπόλεως, έν ή μετά μεσημέριον εις νέας δεκαεπτάς της, δημοσθένους λοιζίδους όνομαζόμενος, τομήσας να παρσπήση εις τινα χωροφυλακή, ζυλοκοπούντο άντλήας έν μικράν παιδιον, ότι δεν ήπρεπε να δερη έν τόσοον μικρόν παιδιον, ώδηγηθή εις τήν Διεύθυνσιν της Αστυνομίας, όπου εκρατήθη επί τέταρσας ο λοκλήσιος ώρας και όπόθεν άπελύθη, αφού προηγουμένως έξυλοκοπήθη τόσοον άπανθώπως και αγρώς, ώστε να έκπύνησι τά σφρα του, υπό τού ίδιου λοχαγού Άράτα, εύπιστος εις αυτόν έν τέλει, ότι δεν ήπρεπε να ειπή τι περί του ζυλοκοπήματος, εις τούς νόμους και συνενείας του.